

הגדה של פסח

נוסח ישראלי משפחתי

סדר פסח משפחתי

ליל הסדר הוא אחד מעמודי התווך של המסורת היהודית. זהו זמן התכנסות משפחתי. מתאספים, מתחבקים ומספרים יחד את הסיפור המכונן של העם - סיפור יציאת מצרים.

הגדת ליל הסדר בגרסתה המוקדמת ביותר המופיעה במשנה מדגישה את עיקרו של ערב זה - סיפור יציאת מצרים ומשמעותו. ההגדה מלווה ברעיונות מעוררי סקרנות ועניין בקרב הילדים. מאז, במשך מאות שנים עד ימינו, התפתחה ההגדה לנוסח המוכר לנו היום הכולל מדרשים, שירים וסמלים.

השנה נקלענו למצב ייחודי. רובנו נחוג את הסדר בחוג המשפחה המצומצמת (או בזום), ונתקשה לקיים את הסדר המסורתי המוכר לנו. בהגדת הפסח של 'אסיף - חג ישראלי' ביקשנו לשלב בין מרכיבי הסדר העיקריים לבין חידושים המותאמים לילדים ולמצב הנוכחי. הדגשנו את ההיבט העיקרי של הערב - 'הגדת לבנך'.

אנו מזמינים אתכם להתכונן לערב החג:

- חשבו עם הילדים, על מסורות משפחתיות אהובות שתמצאו לקיים, והתאימו אותן למעמד הנוכחי.
- הכינו עם הילדים קישוטים ומאכלים לחג.
- קיימו פעילות עשר מכות משפחתיות: כנסו את המשפחה והעלו על הכתב את הדברים המטרידים ביותר בבית (הנזילה הקבועה במקלחת, הכלב שנובח בלילה ומעיר וכו'). בליל הסדר הקריאו גם אותן לצד עשר מכות מצרים, בתקווה שגם הן תחלופנה כליל!

לפעילויות לפתיחת הסדר המשפחתי ולתכנים נוספים, היכנסו לאתר שלנו: www.asif.org.il.

חג חירות שמח ומיוחד לכם!

יחץ

נחצה את המצה האמצעית. נעטוף את חציה כאפיקומן. [הורים: החביאו בזמנכם הפנוי]

כְּעֵי הַנוֹהֵג לַחֲצוֹת אֶת פֶּת הַלֶּחֶם וְלִטְמֹן אֶת מַחְצִיתָהּ לַעֲת הַצֹּרֶה, כֹּה אָנוּ מַעֲלִים בְּזִכְרוֹנֵנוּ אֶת עֲנִיָּם שֶׁל אֲבוֹתֵינוּ וְאִמּוֹתֵינוּ, וְאֶת אֱלֹה שֶׁגַּם בִּימֵינוּ גוֹרְלָם לֹא שָׁפַר עֲלֵיהֶם:

זֶהוּ לֶחֶם הָעֵנִי וְהָעֲנִי, שֶׁאָכְלוּ אֲבוֹתֵינוּ בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם. כָּל רָעֵב יָבוֹא וַיֹּאכֶל, כָּל נֶצֶר יָבוֹא וַיִּפְסַח. הַשָּׁנָה כָּאוּ, לַשָּׁנָה הַבָּאָה בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. הַשָּׁנָה עֲבָדִים, לַשָּׁנָה הַבָּאָה בְּנֵי חֹרִין.

הא לחמא עניא

דִּי אָכְלוּ אֲבֵהֶתְנָא
בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם.
כָּל דְּכַפִּין יִיתִי וַיִּיכֹל,
כָּל דְּצָרִיךְ יִיתִי וַיִּפְסַח.
הַשְׁתָּא הֲבָא, לַשָּׁנָה הַבָּאָה בְּאֶרֶץ דִּישְׂרָאֵל.
הַשְׁתָּא עֲבָדִי, לַשָּׁנָה הַבָּאָה בְּנֵי חֹרִין.

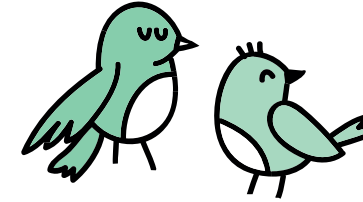
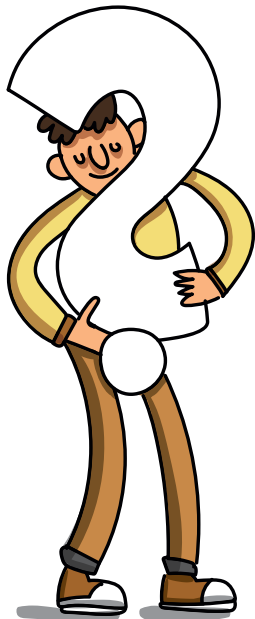
מגיד

מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות?

שְׁבָכַל הַלֵּילוֹת אָנוּ אוֹכְלִין חֶמֶץ וּמֶצֶה - הַלֵּילָה הַזֶּה בְּלוּ מֶצֶה!
שְׁבָכַל הַלֵּילוֹת אָנוּ אוֹכְלִין שְׂאֵר יִרְקוֹת - הַלֵּילָה הַזֶּה מְרוֹר!
שְׁבָכַל הַלֵּילוֹת אֵין אָנוּ מְסַבְּלִין אֶפְלוּ פֶּעַם אַחַת - הַלֵּילָה הַזֶּה שְׁתֵּי פְעָמִים!
שְׁבָכַל הַלֵּילוֹת אָנוּ אוֹכְלִין בֵּין יוֹשְׁבֵינוּ וּבֵין מְסַבֵּין - הַלֵּילָה הַזֶּה בְּלָנוּ מְסַבֵּין!

מה נשתנה הסדר הזה מכל הסדרים?

שְׁבָכַל הַסְּדָרִים אָנוּ יוֹשְׁבֵין בֵּין סִבִּים וּבֵין דּוֹדִים - הַלֵּילָה הַזֶּה בְּלָם מְבוֹדְדִים!

שמחה רבה • בלהה יפה

שְׁמָחָה רַבָּה, שְׁמָחָה רַבָּה,
אָבִיב הִגִּיעַ, פֶּסַח בָּא!
שְׁמָחָה רַבָּה, שְׁמָחָה רַבָּה,
אָבִיב הִגִּיעַ, פֶּסַח בָּא!

תִּפְרוּ, תִּפְרוּ, תִּפְרוּ לִי בְּגֵד עִם כִּיסִּים.
מִלָּא, מִלָּא, מִלָּא כִּיסֵי בְּאִגּוּזִים.

שְׁמָחָה רַבָּה...

שְׂאוּל אֲשָׁאֵל, שְׂאוּל אֲשָׁאֵל אֶרְבַּע קִשְׁיוֹת.
שְׁתֵּה אֲשָׁתָה, שְׁתֵּה אֲשָׁתָה אֶרְבַּע כּוֹסוֹת.

שְׁמָחָה רַבָּה...

קדיש

נמזוג כוס ראשונה, ונברך:

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם בּוֹרָא פְּרִי הַגֶּפֶן.
בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר בָּחַר בָּנוּ מִכָּל עַם וְקִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו.
וַתִּתֵּן לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה מוֹעֲדִים לְשִׂמְחָה אֶת חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה, זְמַן חֲרוּתֵנוּ
מִקְרָא קֹדֶשׁ, זָכַר לִיצִיאַת מִצְרַיִם. בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ, מְקוֹדֵשׁ יִשְׂרָאֵל וְהַזְמִינֵם.

ורחץ

כרפס

נטעם מפרי האדמה, ונאמר:

כֶּרֶפֶס זֶה, עַל שׁוּם מָה? עַל שׁוּם רֹאשִׁית פְּרִיחַת הָאֵבִיב. מִי יִתֵּן וַיְהִי זֶה רִמָּז
לְיָמִים שֶׁל חֲרוּת וּמִפְגָּשׁ, לְבָלוּב וְאַהֲבָה.

נטעם מן המרור, ונאמר:

מרור זה, על שום מה? על שום שמררו המצרים את חיי אבותינו ואמותינו במצרים בעבודת פרה, בחמר ובלבנים.

והיא שעמדה

בני ישראל נאנקו תחת על השעבוד, אך זכרון הברית שאֱלֹהִים כרת עם אבותיהם אברהם, יצחק ויעקב נטע בהם אמונה, כי יום יבוא ויהפכו לעם חפשי בארצם. אמונה זו עמדה לזכותם ושמרה על רוחם איתנה.

והיא שעמדה לאבותינו ולנו. שלא אחד בלבד עמד עלינו לבלותנו, אלא שבכל דור דור עומדים עלינו לבלותנו, והקדוש ברוך הוא מצילנו מידם.

ביצה

נטעם מן הביצה, ונאמר:

ביצה זו, על שום מה? על שום עמידתם האיתנה של בני עמנו. כביצה המתקשה ככל שהיא מתבשלת, כך ככל שנמשך השעבוד, התחזקו בני ישראל ברוחם ושמרו על אחדותם.

בִּיד חֲזָקָה וּבְזֹרֹעַ נְטִיָּה

האל שמע את שועת עמו ושלח להם את משה כמנהיג ומושיע. כשנולד משה, רצתה אמו יוכבד להצילו. היא הניחה אותו בתבה על גדת הַיָּאֹר, מקוה שימצא, ואת מרים אחותו הגדולה הציבה לשמר עליו. בת פרעה, אשר ירדה לרחץ בנהר, משתה את משה התינוק מן המים, חמלה עליו, והחליטה לגדלו כבנה הנסיך.

משה בגר, יצא את ארמון פרעה וראה את עמו בסבלותיו. בשליחות האל הוא פנה למלך פרעה ודרש: 'שלח את עמי', אך פרעה סרב לשלח את עבדיו. אֱלֹהִים ציד את משה באותות ובמופתים, והטיל על המצרים מכה אחר מכה כדי לשכנע את פרעה לשלח את העם.

”כנגד ארבעה בנים ובנות דברה התורה:

אחת חכמה, אחד רשע, אחת תמה ואחד שאינו יודע לשאל.

כשבת שואלת בחכמה: 'מה הן המצוות והחקים שאנו מצוים בחג הפסח?' מלמדים אותה את כל הלכות הפסח, מהראשונה ועד האחרונה.

כשכן שואל ברשעות: 'מה הטעם בעריכת סדר פסח בכלל?' עונים לו כי בגישה כזו, ספק אם היה יוצא ממצרים.

כשבת שואלת בתמימות: 'מה קרה שם?' מספרים לה בהתרגשות על הנסים והנפלאות שארעו כשיצאו בני ישראל ממצרים.

ומה עושים עם הילד שאינו שואל אף שאלה? 'את פתח לו'. מספרים לו את הספור כך שיעורר את דמיונו.

אז מה באמת נשתנה הלילה הזה מכל הלילות?

בלילה הזה, לפני שנאכל, נספר את ספור יציאת בני ישראל ממצרים.

וירד מצרימה

יעקב אבינו חי עם משפחתו הגדולה בארץ כנען. באותם הימים היתה בארץ בצרת קשה. בשל הרעב הכבד, ירדה משפחתו של יעקב לארץ מצרים העשירה במזון.

במצרים, גדלה משפחת יעקב והתחזקה מאוד. יום אחד עלה במצרים מלך בשם פרעה, שחשש שבני ישראל (בני יעקב) ימרדו בשלטונו. על כן שעבד אותם כעבדיו.

”עבדים היינו לפרעה במצרים, ויוציאנו יי אֱלֹהֵינוּ מִשָּׁם בִּיד חֲזָקָה וּבְזֹרֹעַ נְטִיָּה. ואלו לא הוציא הקדוש ברוך הוא את אבותינו ממצרים, הרי אנו ובנינו ובני בנינו משעבדים היינו לפרעה במצרים. ואפלו בלנו חכמים, בלנו נבונים, בלנו זקנים, בלנו יודעים את התורה, מצוה עלינו לספר ביציאת מצרים. וכל המרבה לספר ביציאת מצרים הרי זה משבח.”

עבדים היינו, עתה בני חרין.

” בכל דור ודור חַיֵּב אָדָם לִרְאוֹת אֶת עַצְמוֹ כְּאִלוֹ הוּא יֵצֵא מִמִּצְרַיִם.

בכל דור ודור אנו נאבקים למען חרותנו וזוֹכְרִים כִּי הִיא אֵינָה מוֹבַנֶת מֵאֲלִיָּה. בכל דור ודור נפתח את עֵינֵינוּ, וְנִרְחִיב אֶת לִבֵּנוּ לַחֲלֹשׁ, לָגֵר וּלְעַנֵּי הַחַיִּים בְּקִרְבָּנוּ, וּלְאֵלוֹ שִׁחְרוּת אֵינָה מֵנֶת חֲלָקָם.

נמזוג כוס שנייה, היא כוס החירות, ונאמר:

נִבְרָךְ עַל זְכוּתָם הַטְּבִיעִית שֶׁל בְּנֵי הָאָדָם לְכַבֹּד וּלְחַפֵּשׁ.

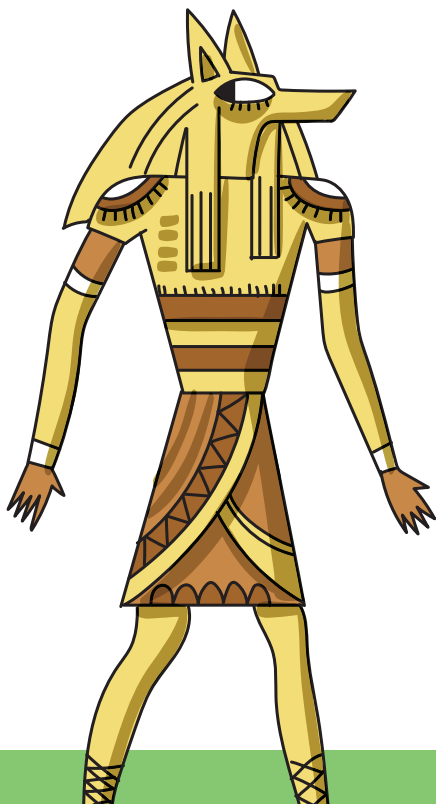
נִבְרָךְ אֶת אֱלֹהֵי הַנְּאֻבָּקִים עֲבוּר חֲרוּתָם שְׁלֵהֶם וְשֶׁל אֲחֵרִים, בְּאֶרֶץ וּבְעוֹלָם.

מִי יִתֵּן וְהַחֲבֵרָה בִּישְׂרָאֵל תַּעֲמִיק אֶת מַחֲיבוּתָהּ לְעֶרְכֵי הַחֲרוּת, הַשְׁוִיּוֹן וְהַצִּדָּק. וְנֹאמַר אָמֵן.

רְחִיצָה

וכל המרבה ברחיצת ידיים הרי זה משובח.

” אֱלֹהֵי עֶשֶׂר הַמַּכּוֹת שֶׁהֵבִיא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל הַמִּצְרִים בְּמִצְרַיִם:

(נהוג לטבול את האצבע בכוס היין האישית ולמנות את המכות בזילוף יין על הצלחת)

דָּם - צַפְרִידַע - בְּנִים - עֶרֶב - דְּבָר - שְׁחִין - בָּרָד - אֲרֶבָּה - חֲשֶׁה - מַכַּת בְּכוֹרוֹת.

הַיּוֹם אַתֶּם יֹצְאִים בְּחֹדֶשׁ הָאֲבִיב

בְּלִיל הַפֶּסַח פְּקֻדָּה מְגִפָּה קִשָּׁה אֶת אֶרֶץ מִצְרַיִם. רַק עַל בְּתִיָּהֶם שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר סָמְנוּ בָּדָם, פְּסָחָה הַמְּגִפָּה, וְהַבְּנִים לֹא נִפְגְּעוּ. רַק לְאַחַר מִכָּה זֹאת נִכְנַע פְּרַעַה וְשִׁלַּח אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְחַפְשִׁי. בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מָהָרוּ וְהִכִּינוּ מִצּוֹת, אֲסָפוּ מַעֲטָ צִידָה לְדֶרֶךְ וְנִמְלְטוּ מִמִּצְרַיִם.

” כֹּל שֶׁלֹּא אָמַר שְׁלוֹשָׁה דְּבָרִים אֱלֹהֵי בְּפֶסַח לֹא יֵצֵא יָדֵי חוּבָתוֹ, וְאֵלֹהֵינוּ:

(כל המשפחה אומרת יחד)

פֶּסַח, מָצָה וּמָרוֹר

פֶּסַח לְזַכֵּר הַמְּגִפָּה שֶׁפָּסְחָה עַל בְּתֵי אֲבוֹתֵינוּ וְאֵימוֹתֵינוּ בְּמַכַּת בְּכוֹרוֹת.

מָצָה לְזַכֵּר הַמִּצּוֹת שֶׁאָפוּ כִּי לֹא הִסְפִּיקוּ לְהַתְּפִיחַ בִּצְקָתָם לֶחֶם.

מָרוֹר לְזַכֵּר הַשְּׁעָבוּד שֶׁמָּרַר אֶת חַיֵּי אֲבוֹתֵינוּ וְאֵימוֹתֵינוּ בְּמִצְרַיִם.

וְתִקַּח מֵרִים הַנְּבִיאָה אֶת הַתֵּף בְּיָדָהּ

בְּהִגְיַעַם אֶל הַיָּם הָרִים מָשָׁה אֶת מִטָּהוּ וְהָיָם נִבְקַע לִשְׁנַיִם. בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עָבְרוּ בַּיַּבֶּשֶׁה בְּתוֹף הָיָם, וְהַיָּם לָהֶם כְּחוֹמָה. אֵז יֵצְאוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּרִקְוִידִים וּמְחֹלוֹת בְּהִנְהֻגָתָהּ שֶׁל מֵרִים הַנְּבִיאָה, וּשְׁמָחָה גְּדוּלָּה שָׂרְתָה עֲלֵיהֶם. בְּנִדְוִידֵיהֶם הָאֲרָכִים בְּמִדְבָּר עָמְדוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל מוֹל אֲתֻגָּרִים רַבִּים, קִבְּלוּ אֶת הַתּוֹרָה וְהִפְכּוּ לַעֵם. בְּתֵם הַנְּדוּדִים הִגִּיעוּ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, אֶרֶץ זִבְת חֶלֶב וְדָבָשׁ. גַּם בְּדוֹרוֹת הָאֲחֵרִים זָכִינוּ לַעֲלוֹת וּלְהִתְיַשֵּׁב בְּאֶרֶץ וְעַל כֵּן נִבְרָךְ: **הַלְלוּיָהּ!**

בְּצֵאת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, בֵּית יַעֲקֹב מַעַם לַעֲז, מִיָּתָהּ יְהוּדָה לְקֹדֶשׁ, יִשְׂרָאֵל מִמְּשֻׁלּוֹתֵיו

הַיָּם רָאָה וַיִּנָּס, הִירְדּוֹ יֹסֵב לְאַחֹר.

הַהָרִים רָקְדוּ כְּאִילִים, גְּבַעוֹת - כְּבִנֵּי צֶאֱן.

מִה לֵךְ הָיָם כִּי תִנּוּס, הִירְדּוֹ - תִּסָּב לְאַחֹר,

הַהָרִים - תִּרְקְדוּ כְּאִילִים, גְּבַעוֹת - כְּבִנֵּי צֶאֱן.

מוציא מצה

נרים את קערת המצות, ונברך:

פותח את ידה ומשביע לכל חי רצון:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם המוציא לחם מן הארץ.

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם, אשר קדשנו במצותיו וצונו על אכילת מצה.

מרור • כורך

ניטול כזית מן המצה ונכרוך עמה כזית מן המרור, ונאמר:

זכר למקדש, בימינו יחדש. כהלל העזו שהיה כורכו ואוכלו בבית אחת, לקיים

מה שנאמר: 'ומצות על מררים יאכלהו'.

כל אחד מכין ליושב מימינו כריך מכל הטוב שעל שולחן הסדר.

שולחן עורך

בתיאבון!

עם הקינוח

צפון

אחרי שנמצא האפיקומן, נחלק אותו בין הסועדים, ונאמר:

הנני מוכן ומצפון לקיים מצות אפיקומן!

ברך

נמזוג כוס שלישית, היא כוס אליהו הנביא, נפתח מעט את הדלת, ונברך:

אליהו הנביא, אליהו התשבי, איך יבוא ומה יביא, יביא לנו בשורות טובות ומנחמות, בשורות הגאולה. כבשירת המעלות: בשובינו את שיבת ציון היינו כחולמים. אז ימלא שחוק פינו ולשוננו רנה. אמן!

הלל

למדני, אלהי, ברך והתפלל
על סוד עלה קמל, על נגה פרי בשל,
על החרות הזאת: לראות, לחוש, לנשם,
לדעת, ליחל, להקשל.

למד את שפתינו ברכה ושיר הלל
בהתחדש זמנך עם בקר ועם ליל,
לבל יהיה יומי היום כתמול שלשום.
לבל יהיה עלי יומי הרגל.

מתוך: שירי סוף הדרך • לאה גולדברג

נמזוג כוס רביעית, היא כוס המשפחה, ונברך:

בתקופה זו של דאגה וחסר ודאות, אנו מתברכים ביחד המשפחתי שלנו ומחבקים מרחוק את אהובינו הרחוקים. אנו מיחלים יחד עם כל משפחת האדם והעולם לימי שגרה ועשייה שלווים של בריאות ושלווה. במהרה בימינו, אמן.

ערכו סבב ברכות שבו כל בן משפחה יברך את היושב לשמאלו.

נרצה

חסל סדור פסח כהלכתנו, בכל פונתנו ורצוננו.
כאשר זכינו לסדר אותו כן נזכה לעשותו:
לשנה הבאה בירושלים הבנויה.

שירים למי שנשאר לו כוח

אחד מי יודע

אחד מי יודע? אחד אני יודע:

אחד אלהינו שבשמים ובארץ,
שני לחות הבית,
שלושה אבות,
ארבע אמהות,
חמשה חומשי תורה,
ששה סדרי משנה,
שבעה ימי שבועה,
שמונה ימי מילה,
תשעה ירחי לדה,
עשרה דברים,
אחד עשר בוכביא,
שנים עשר שבטיא,
שלשה עשר מדיא.

דיינו

אלו הוציאנו ממצרים ולא עשה בהם שפטים, דיינו.
אלו עשה בהם שפטים, ולא עשה באלהיהם, דיינו.
אלו עשה באלהיהם, ולא הרג את בכוריהם, דיינו.
אלו הרג את בכוריהם ולא נתן לנו את ממונם, דיינו.
אלו נתן לנו את ממונם ולא קרע לנו את הים, דיינו.
אלו קרע לנו את הים ולא העבירנו בתוכו בחרבה, דיינו.
אלו העבירנו בתוכו בחרבה ולא שקע צרנו בתוכו, דיינו.
אלו שקע צרנו בתוכו ולא ספק צרכנו במדבר ארבעים שנה, דיינו.
אלו ספק צרכנו במדבר ארבעים שנה ולא האכילנו את המן, דיינו.
אלו האכילנו את המן ולא נתן לנו את השבת, דיינו.
אלו נתן לנו את השבת, ולא קרבנו לפני הר סיני, דיינו.
אלו קרבנו לפני הר סיני, ולא נתן לנו את התורה, דיינו.
אלו נתן לנו את התורה ולא הכניסנו לארץ ישראל, דיינו.
אלו הכניסנו לארץ ישראל ולא בנה לנו את בית הבחירה, דיינו.

איה יודעים שבא אביב? • דתיה בן דור

איה יודעים שבא אביב?
מסתכלים סביב סביב
ואם רואים המון ידים חרוצות
נושאות סלים כבדים עם זון ומצות
ואם שרים "שמחה רבה"
אביב הגיע, פסח בא!
אז יודעים (אז יודעים)
שבא אביב (שבא אביב)
אז יודעים שבא אביב.

הללויה • יעקב גלפז

אדם חוזר וקציר יומו
צנוע הוא ודל,
ועל גבו צרות החול
עומסות לו כמגדל.
ולפניו רואה פתאם
את שתי עיניה של בתו
והוא אז שר, והו אתו
שרות הללויה.
הללויה, וזה השיר
עולה מכל פנות העיר
כשהאדם ושתי עיני בתו
שרים הללויה.
בונה אדם את בנינו
מהבל וקלפים,
יום יום טורח ועמל
יום יום הם נטרפים.
אבל אל מול חרבנו קלפיו
עולה השמש מעליו
והוא אוסף אותם אליו
ושר הללויה.

משה בתיבה • קדיש יהודה סילמן

דומם שטה תבה קטנה
על היאור הזך,
ובתבה משה הקטן,
ילד יפה רך.

ומלמעלה זהר תכלת
ומלמטה יאור
והשמש בשמים
שופכה הרבה אור.

בשנה הבאה • אהוד מנור

בשנה הבאה נשב על המרפסת
ונספר צפרים נודדות
ילדים בחפשה ישחקו תופסת
בין הבית לבין השדות

עוד תראה, עוד תראה
כמה טוב יהיה
בשנה, בשנה הבאה

הלואי • אהוד מנור

הלואי ומענן תרד עלינו קשת
הלואי שלעולם הזה יש תקנה
הלואי והאדם יהיה רחום עד ערב
הלואי שיש סכוי אחד לאהבה.

הלואי שלא נכאב ואיש אחיו יאהב
הלואי ויפתחו שוב שערי גן עדן
הלואי ויתמזגו מזרח ומערב
הלואי ונחדש מינו כאן כקדם.

הס, הגלים השובבים,
משה הקטן שט.
לא יטבע, חיה יחיה
ילד זה הקט.

ענבים אדמים יבשילו עד הערב
ויגשו צוננים לשלחן
ורוחות רדומים ישאו על אם הדרך
עתונים ישנים וענן
עוד תראה, עוד תראה...
בשנה הבאה נפרש כפות ידים
מול האור הנגזר, הלכן
אנפה לבנה תפרש באון כנפים
והשמש תזרח בתוכן

עוד תראה, עוד תראה...

הלואי ויום יצמח מתוך סופה גועשת
הלואי ולא תאבד לעד המתנה
הלואי שהמדבר יצמיח עשב דשא
הלואי ועוד נשב בצל התאנה.

המסע לארץ ישראל • חיים אידיסיס

הירח משגיח מעל,
על גבי שוק האכל הדל,
המדבר מתחתי, אין סופו לפני
ואמי מבטיחה לאחי הקטנים:

עוד מעט, עוד קצת,
להרים רגלים,
מאמץ אחרון לפני ירושלים.

אור ירח, החזק מעמד,
שוק האכל שלנו אבד,
המדבר לא נגמר, וללות של תנים
ואמי מרגיעה את אחי הקטנים:

עוד מעט, עוד קצת,
בקרוב נגאל,
לא נפסיק ללכת לארץ ישראל.

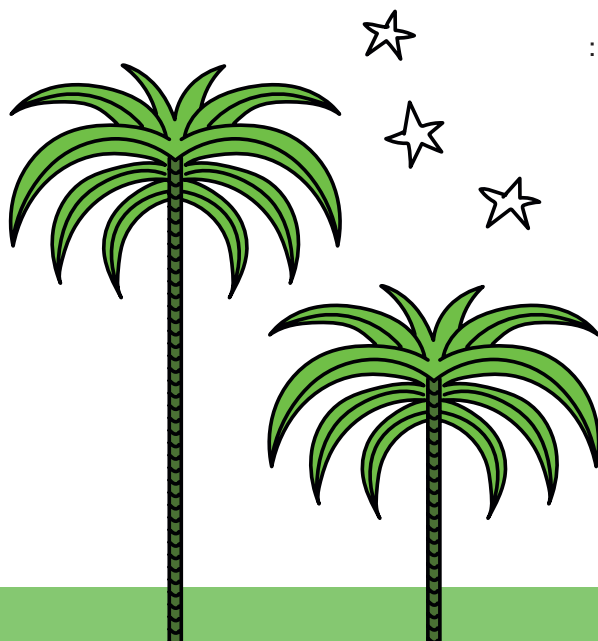
ובלילה תקפו שודדים
בסכין, גם בחרב חדה,
במדבר דם אמי, הירח עדי
ואני מבטיחה לאחי הקטנים:

עוד מעט, עוד קצת,
יתגשם החלום,
עוד מעט נגיע לארץ ישראל.

בירח דמוותה של אמי
מביטה בי, אמה, אל תעלמי;
לו היתה לצדי, היא היתה יכולה
לשכנע אותם שאני יהודי.

עוד מעט, עוד קצת,
בקרוב נגאל,
לא נפסיק ללכת לארץ ישראל.

עוד מעט, עוד קצת,
להרים עינים,
מאמץ אחרון לפני ירושלים.

www.asif.org.il

אסיף
חג ישראלי

להצטרפות לתפוצת הוואטסאפ שלנו וקבלת תכנים לחגים במשפחה
חפשו אותנו בגוגל: 'אסיף - חג ישראלי'.

בסיוע Jewish Federation of Greater MetroWest NJ | Jewish Federation of Cincinnati